

פרק 56

נהש"ס, אופטימיזציה תחת אילוצים, חלק ו'

דלת המתכת בקומה שמתחת הייתה שקטה, למרבה המזל. או שלא היה איש מאחוריה, או שהם סבלו בשקט, או שהם צרחו אבל איבדו כבר את קולם, או שהם פשוט מלמלו לעצמם בחושך...

אני לא בטוח שאני יכול לעשות את זה, חשב הארי, והוא לא היה יכול להאשים את הסוהרסנים במחשבה המיואשת. יהיה יותר טוב להיות למטה, בטוח יותר להיות למטה, התכנית שלו דרשה זמן למימוש וההילאים בטח כבר עשו את דרכם מטה. אבל אם הארי יצטרך לחלוף על פני עוד מדלתות המתכת הללו בעודו שומר על שתיקה ועל נשימה סדירה לגמרי, הוא עלול לצאת מדעתו; אם הוא יצטרך להשאיר חתיכה מעצמו בכל פעם, בתוך זמן קצר לא יותר ממנו דבר -

חתולה מאירה באור ירח זינקה לקיום ונחתה לפני הפטרונוס של הארי. הארי כמעט צרח, מה שלא היה עוזר לתדמיתו שלו בעיני בלטריקס.

"הארי!" אמר קולה של פרופסור מקגונגל, נשמעת מודאגת יותר מכפי שהארי שמע אותה אי פעם. "איפה אתה? אתה בסדר? זה הפטרונוס שלי, ענה לי!"

במאמץ שגרם לו לעוויתות, הארי ניקה את תודעתו, השמיש מחדש את גרונו, כפה על עצמו רוגע, החליף לאישיות שונה כמו מחסום של הלטה-הכרה. זה ארך כמה שניות והוא קיווה מאוד שתודות לעיכוב בתקשורת פרופסור מקגונגל לא תבחין שיש בזה בעיה, כמו שקיווה שפטרונוסים לא יכולים לדווח על הסביבה שלהם.

קולו התמים של ילד צעיר אמר, "אני בפונדק של מרי, פרופסור, בסמטת דיאגון. בדרכי לבית השימוש, למעשה. מה קרה?"

החתולה זינקה ונעלמה, ובלטריקס החלה לגחך ברכות, צחוק מעריך ומאובק, אבל היא קטעה את עצמה בחדות למשמע לחשוש מהארי.

רגע לאחר מכן החתולה חזרה, ואמרה בקולה של פרופסור מקגונגל, "אני באה לאסוף אותך ברגע זה. אל תלך לשום מקום, אם אתה לא ליד המורה להתגוננות אל תחזור אליו, אל תאמר דבר לאיש, אני אגיע הכי מהר שאוכל!"

והחתולה הבוהקת נעה קדימה ונעלמה בטשטוש.

הארי השפיל מבט אל שעונו, ציין את השעה, כדי שאחרי שיוציא מכאן את כולם, ופרופסור קווירל יעגן שוב את מחולל-הזמן, הוא יוכל לחזור ולהיות בבית השימוש של הפונדק של מרי בשעה המתאימה...

אתה יודע, אמר החלק פותר-הבעיות שבמוחו, יש גבול לכמות האילוצים שאתה יכול להטיל על בעיה לפני שהיא באמת בלתי אפשרית, אתה יודע את זה?

זה לא היה אמור לשנות, וזה באמת לא שינה, זה לא השתווה לסבל של אסיר בודד באזקבאן, אך עם זאת הארי עדיין גילה שהוא מודע בחדות לכך שאם התכנית שלו לא תסתיים בכך שהוא ייאסף מהפונדק של מרי כאילו לא עזב מעולם, והמורה להתגוננות יראה חף מפשע לחלוטין, פרופסור מקגונגל תהרוג אותו.

בעוד הצוות שלה מתכונן לאכול עוד פיסת שטח מלולאה ג', מתמגנים וסורקים לפני שביטלו את המגינים הקודמים שבעורפם, אמיליה נקשה על ירכה באצבעותיה ותהתה האם עליה להיוועץ במומחה המתבקש. לו רק הוא לא היה כה –

אמיליה שמעה את פיצוח הלהבות המוכר וידעה מה תראה כשתסתובב.

שליש מההילאים שלה הסתובבו וכיוונו את שרביטיהם על הקוסם הזקן עם משקפי חצי-הסהר והזקן הכסוף הארוך שהופיע בדיוק במרכזם, עוף-חול אדום-זהוב בוהק על כתפו.

"נצרו אש!" קל לזייף פנים עם פולימיצי, אבל לזייף מסע עם עוף-חול זה הרבה יותר קשה – לחשי ההגנה התירו זאת כאחת מהדרכים המהירות לתוך אזקבאן, אם כי לא היו שום דרכים מהירות החוצה.

המכשפה הזקנה והקוסם הזקן הביטו זה בזה לרגע ארוך.

(אמיליה תהתה, באחורי מחשבתה, מי מההילאים שלה שלח את ההודעה, היו איתה כמה חברים לשעבר במסדר עוף-החול; היא ניסתה להיזכר, מבלי משים, אם ראתה שהדרור של אמליין או החתול של אנדי היו חסרים בלהק היצורים הבוהקים; אבל היא ידעה שזה חסר תוחלת. ייתכן אפילו שזה לא אחד מאנשיה, משום שהתכנן הזקן ידע פעמים רבות דברים שלא הייתה לו שום דרך לדעת.)

אלבוס דמבלדור היטה את ראשו לעבר אמיליה במחווה מנומסת. "אני מקווה שאינני לא-רצוי פה," אמר הקוסם ברוגע. "כולנו באותו צד, לא כך?"

"זה תלוי," אמרה אמיליה בקול קשה. "אתה כאן כדי לעזור לנו ללכוד פושעים, או כדי להגן עליהם מהשלכות מעשיהם?" האם אתה עומד לנסות למנוע מהרוצחת של אחי את הנשיקה המגיעה לה, תכנן זקן? ממה שאמיליה שמעה, דמבלדור נעשה חכם יותר לקראת סוף המלחמה, בעיקר בזכות ההצקות הבלתי פוסקות של עין-הזעם; אבל הוא חזר למעשי הרחמים השטותיים שלו ברגע שגופתו של וולדמורט נמצאה.

תריסר נקודות קטנות של לבן וכסף, השתקפויות מהחיות הבוהקות, הבזיקו ממשקפי חצי-הסהר כשדיבר. "הייתי רוצה לראות את בלטריקס בלק חופשייה אפילו עוד פחות ממך," אמר הקוסם הזקן. "אסור שתעזוב את הכלא הזה בחיים, אמיליה."

לפני שאמיליה תספיק לדבר שוב, אפילו כדי להביע את שביעות רצונה המופתעת, הקוסם הזקן החווה בשרביטו הארוך והשחור ועוף-חול כסוף ובוהק הופיע, בהיר יותר אולי גם מכל הפטרונוסים שלהם גם יחד. זו הייתה הפעם הראשונה שראתה את הלחש הזה מוטל בצורה אילמת. "צווי על כל ההילאים שלך להעלים את הפטרונוסים שלהם למשך עשר שניות," אמר הקוסם הזקן. "מה שהאפלה אינה יכולה למצוא, האור עשוי."

אמיליה ירתה לקצינת הקשר פקודה להודיע לכל ההילאים דרך המראות שלהם, וציוותה שרצונו של דמבלדור ייעשה.

זה לקח כמה דקות, והשתררה שתיקה נוראית. איש מההילאים לא העז לדבר, בעוד אמיליה שקלה את מחשבותיה שלה. אסור שתעזוב את הכלא הזה בחיים... אלבוס דמבלדור לא יהפוך לברטמיוס קראוץ' בלי סיבה טובה. אם הוא היה מתכוון לומר לה למה, הוא כבר היה עושה זאת; אבל זה בהחלט לא סימן חיובי.

עם זאת, טוב לדעת שיוכלו לעבוד על זה ביחד.

"עכשיו," אמרה מקהלה של מראות, וכל לחשי הפטרונוס נעלמו למעט עוף-החול הבוער בכסף.

"האם ישנו עדיין פטרונוס נוכח?" אמר הקוסם הזקן בבהירות ליצור הבוהק.

היצור הבוהק היטה את ראשו בהנהון.

"אתה יכול למצוא אותו?"

הראש הכסוף הנהן שוב.

"האם תזכור אותו, במידה ויעזוב ואז ישוב?"

הנהון אחרון מעוף-החול הבוער.

"זה נעשה," אמר דמבלדור.

"רות," אמרו כל המראות רגע לאחר מכן, ואמיליה הרימה את שרביטה והחלה להטיל מחדש את הפטרונוס שלה. (אם כי נדרש מאמץ נוסף כדי לחשוב על הפעם הראשונה שסוזן נישקה את לחיה, במקום להרהר בגורלה המתקרב של בלטריקס בלק. הנשיקה האחרת הייתה מחשבה שמחה ללא ספק, אבל לא בדיוק מהסוג הנכון ללחש הפטרונוס.)

הם אפילו לא הספיקו להגיע לקצה המסדרון ההוא כשהפטרונוס של הארי הרים את ידו בנימוס, כאילו הוא בכיתה.

הארי חשב במהירות. השאלה היא איך – לא, גם זה ברור.

"נראה," אמר הארי בקול מלא שעשוע קר, "שמישהו הנחה את הפטרונוס הזה למסור את הודעתו אך ורק לי." הוא גיחך. "ובכן. סלחי לי, בלה יקירתי. קוויטוס."

רגע לאחר מכן דמות האנוש הכסופה אמרה בקולו של הארי, "ישנו פטרונוס אחר שמחפש את הפטרונוס הזה." "מה?" אמר הארי. ואז, בלי לעצור ולחשוב על מה שקורה, "אתה יכול לחסום אותו? למנוע ממנו למצוא אותך?"

דמות האנוש הכסופה הנידה בראשה.

לא עבר רגע מאז שאמיליה ושאר ההילאים סיימו לזמן מחדש את הפטרונוסים שלהם –

עוף-החול הבוער בכסף עף הרחק, ועוף-החול אדום-זהוב עקב אחריו, והקוסם הזקן צעד ברוגע בעקבותיהם, שרביטו מכוון מטה.

המגינים מסביב לשטח שלהם נחצו מסביב לקוסם הזקן כמו מים, ונסגרו מאחוריו בלי אדווה.

"אלבוס!" צעקה אמיליה. "מה אתה חושב שאתה עושה?"

אבל היא כבר ידעה.

"אל תבואו בעקבותיי," אמר קולו של הקוסם הזקן בחומרה. "אני יכול להגן על עצמי, איני יכול להגן על אחרים."

הקללה שאמיליה צעקה אחריו גרמה אפילו להילאים שלה להתכווץ.

זה לא הוגן, לא הוגן, לא הוגן! יש גבול לכמות האילוצים שאתה יכול להטיל על בעיה לפני שהיא באמת בלתי אפשרית!

הארי חסם את המחשבות חסרות התועלת, התעלם מהתשישות שהרגיש, והכריח את תודעתו להתמודד עם הדרישות החדשות, הוא חייב לחשוב מהר, להשתמש באדרנלין כדי לעקוב אחרי שרשראות ההיגיון מהר ובלי היסוס, במקום לבזבז אותו על ייאוש.

כדי שהמשימה תצליח,

(1) הארי חייב לסלק את הפטרונוס שלו.

(2) בלטריקס צריכה להיות מוחבאת מהסוהרסנים אחרי שהפטרונוס ייעלם.

(3) הארי צריך להתנגד להשפעת הסוהרסנים אחרי שהפטרונוס ייעלם.

...

אם אני פותר את זה, אמר המוח של הארי, אני רוצה עוגייה אחר כך, ואם תעשה את הבעיה קשה יותר ממה שהיא עכשיו, אפילו עוד טיפ טיפה, אני יוצא מהגולגולת שלך ושם פעמי לטהיטי.

הארי והמוח שלו שקלו את הבעיה.

כלא אזקבאן עמד בלתי מנוצח במשך מאות שנים, נסמך על העובדה שלא ניתן להתחמק ממבטם של הסוהרסנים. אז אם הארי ימצא דרך אחרת להסתיר את בלטריקס מהסוהרסנים, היא תתבסס או על הידע המדעי שלו או על ההבנה שהסוהרסנים הם מוות.

המוח של הארי הציע דרך מתבקשת למנוע מהסוהרסנים לראות את בלטריקס, והיא לגרום לה להפסיק להתקיים, כלומר להרוג אותה.

הארי בירך את המוח שלו על מחשבה מחוץ לקופסה ואמר לו להמשיך לחפש.

להרוג אותה ואז להחזיר אותה, הייתה ההצעה המיידית. תשתמש בפריג'ידרו כדי לקרר את בלטריקס לנקודה שבה פעילות מוחית מפסיקה, ואז תחמם אותה אחר כך עם ת'רמוס, בדיוק כמו שניתן להחיות בהצלחה אנשים חצי שעה לאחר שנפלו למים קרים מאוד, בלי שום נזק מוחי ניכר.

הארי שקל זאת. בלטריקס עשויה שלא לשרוד במצבה החלש. וגם זה לא ימנע מהמוות לראות אותה. וגם הוא יצטרך לסחוב בלטריקס קרה וחסרת הכרה למרחק גדול. וגם הארי לא הצליח לזכור בדיוק את המחקר שנעשה על טמפרטורת הגוף המדויקת שהייתה אמורה להיות לא-קטלנית אבל עוצרת-מוח-זמנית.

זה היה עוד רעיון טוב מחוץ לקופסה, אבל הארי אמר למוח שלו להמשיך לחשוב על...

...דרכים להתחבא מהמוות...

מצחו של הארי התקמט. הוא שמע על זה משהו, איפשהו.

אחת הדרישות כדי להפוך לקוסם רב עוצמה היא זיכרון מצוין, אמר פרופסור קווירל. הפתרון לחידה הוא לעיתים קרובות דבר מה שקראת לפני עשרים שנה במגילה עתיקה, או טבעת מסוימת שראית על אצבעו של אדם שפגשת פעם אחת בלבד...

הארי התרכז חזק ככל שהיה מסוגל, אבל הוא לא הצליח להיזכר, זה היה על קצה הלשון שלו אבל הוא לא הצליח להיזכר; אז הוא אמר לתת-מודע שלו להמשיך לנסות להיזכר בזה, ומיקד מחדש את תשומת ליבו על החצי השני של הבעיה.

איך אני יכול להגן על עצמי מסוהרסנים בלי לחש הפטרונוס?

המנהל נחשף שוב ושוב לסוהרסן ממרחק של לא יותר מכמה צעדים, שוב ושוב לאורך יום שלם, והוא נראה בסך הכל עייף. איך המנהל עשה זאת? האם הארי יכול לעשות זאת גם הוא?

זה יכול להיות משהו גנטי אקראי, ובמקרה כזה הארי נדפק. אבל בהנחה שהשאלה כן פתירה...

אז התשובה המתבקשת היא שהמנהל לא מפחד מהמוות.

דמבלדור באמת לא מפחד מהמוות. דמבלדור באמת ובתמים מאמין שהמוות הוא ההרפתקה הגדולה הבאה. האמין בכך בליבתו, לא רק כמילים נוחות שמשמשות להדחקת דיסוננס קוגניטיבי, לא רק כהעמדת פני חכם. דמבלדור החליט שהמוות הוא הסדר הטבעי והנורמטיבי, ויהיה מה שיהיה הפחד הקטן שנותר בו, נדרש זמן רב וחשיפות חוזרות כדי שהסוהרסן ישאב אותו דרך הפגם הקטן הזה.

הדרך הזו סגורה בפני הארי.

ואז הארי חשב על הצד השני, השאלה ההופכית המתבקשת:

למה אני כל כך הרבה יותר פגיע מהמוצק? תלמידים אחרים לא קרסו כשעמדו בפני הסוהרסן.

הארי התכוון להשמיד את המוות, לשים לו קץ אם יוכל. הוא התכוון לחיות לנצח, אם יוכל; הוא קיווה לכך, המחשבה על המוות לא עוררה אצלו תחושת ייאוש או בלתי-נמנעות. הוא לא היה קשור בעיוורון לחייו שלו; למעשה, הוא היה צריך להתאמץ כדי לא לשרוף את כל חייו כדי להגן על אחרים מפני המוות. למה לצללי המוות היה כזה כוח על הארי? הוא לא היה חושב שהוא פוחד עד כדי כך.

האם היה זה הארי שעשה רציונליזציה לכל אורך הדרך? שפחד בסתר מהמוות עד כדי כך, שהפחד עיוות את מחשבותיו, כמו שהארי האשים את דמבלדור?

הארי שקל זאת, מונע מעצמו מלהירתע. זה היה לא נעים, אבל...

אבל...

אבל מחשבות לא נעימות אינן תמיד נכונות, וזאת לא נשמעה נכונה לגמרי. כאילו היה בה גרעין של אמת, אבל הוא לא הסתתר במקום שבו ההשערה ציפתה שיהיה -

ואז הארי הבין.

או.

או, אני מבין עכשיו.

זה שמפחד, זה...

הארי שאל את הצד האפל שלו מה הוא חושב על מוות.

והפטרונוס של הארי נרעד, התעמעם, כמעט כבה ברגע, בגלל האימה הנואשת, המתייפחת, הצורחת הזו, פחד חסר שם שיעשה הכל כדי לא למות, יוותר על הכל כדי לא למות, שלא היה מסוגל לחשוב כמו שצריך או להרגיש כמו שצריך בנוכחות האימה המוחלטת הזו, שלא היה מסוגל להביט אל התהום של חוסר הקיום כמו שלא היה מסוגל להביט ישירות בשמש, דבר עיוור ומבועת שרק רצה למצוא פינה חשוכה להתחבא בה ולא לחשוב על זה עוד -

הדמות הכסופה החשיכה לאור ירח, הבהבה כמו נר שעומד להיכבות -

זה בסדר, חשב הארי, זה בסדר.

הוא דמיין את עצמו מערסל את הצד האפל שלו בזרועותיו כמו ילד.

זה בסדר גמור להיות מזועזע, משום שמוות הוא מזעזע. אתה לא חייב להסתיר את האימה שלך, אתה לא חייב להתבייש בה, אתה יכול לעטות אותה כמו אות של כבוד, לאור השמש.

זה היה מוזר, להרגיש את עצמו חצוי לשניים ככה, שרשרת המחשבות שניחמה, שרשרת המחשבות שלא הבינה, כמו הצד האפל שלו, את הזרות של המחשבות של הארי הרגיל; מכל הדברים שהצד האפל שלו שיין לפחד שלו מהמוות, הדבר האחד שלא ציפה או דמיין שימצא היה קבלה ושבחים ועזרה...

אתה לא חייב להילחם לבד, אמר הארי בשקט לצד האפל שלו. שאר חלקיי יגבו אותך בזה. אני לא אתן לעצמי למות, ואני לא אתן גם לחבריי למות. לא אתה/אני, לא הרמיוני, לא אמא או אבא, לא נוויל או דראקו או אף אחד, זה הרצון להגן... הוא דמיין כנפיים של אור שמש, כמו כנפיים של פטרונוס, הוא פרש אותן כדי להעניק מחסה לילד המפוחד הזה.

הפטרונוס התחזק שוב, העולם הסתחרר סביב הארי, או שמא זו תודעתו שלו שמסתחררת?

קח את ידי, חשב הארי ודמיין, בוא איתי, ונעשה את הדבר הזה יחד...

התודעה של הארי נטתה בפתאומיות, כאילו המוח שלו לקח צעד שמאלה, או שכל היקום לקח צעד ימינה.

ובמסדרון המואר באזקבאן, מנורות הגז העמומות מחוירות לעומת האור היציב של הפטרונוס בדמות האנוש, ילד בלתי נראה עמד עם חיוך קטן ומוזר על פניו, רועד רק במקצת.

הארי ידע, איכשהו, שהוא עשה הרגע משהו משמעותי, משהו שהיה מעבר לחיזוק החסינות שלו לסוהרסנים.

ויותר מכך, הוא נזכר. בצורה אירונית, מה שעזר לו היה לחשוב על המוות בצורה אנתרופומורפית. עכשיו הארי נזכר בזה, בדבר שהיה אמור להגן על משהו ממבטו של המוות בעצמו...

במסדרון באזקבאן, רגליו הצועדות של קוסם נעצרו בפתאומיות; משום שהדבר הכסוף הבוהק שהיה מדריכו עצר באוויר, מנופף בכנפיו במצוקה. עוף-החול הבוהק בלבן מתח את צווארו, מביט קדימה ואחורה כאילו הוא מבולבל; ואז הוא פנה אל אדונו והניד בראשו בהתנצלות.

ללא מילה נוספת, הקוסם הזקן סב על עקביו וצעד בחזרה בדרך ממנה בא.

הארי עמד זקוף, מרגיש את הפחד שוטף אותו ונחצה סביבו. ייתכן שחלק קטן ממנו נשחק על ידי גלי הריקנות שהתנפצו על האבן היציבה שהייתה תודעתו, אבל גפיו לא היו קרות, והקסם שלו נותר עימו. אחרי מספיק זמן הגלים הללו עלולים לאכל אותו ולכלות אותו, חומקים דרך החלק הקטן שבו שעדיין השתוחח בפחד בפני המוות במקום להשתמש בפחד שלו כדי להניע את עצמו לקרב. אבל החורבן הזה ייקח זמן, כל עוד צללי המוות רחוקים ממנו ולא מתייחסים אליו. הפגם, הסדק, קו-השבר שהיה בו תוקן, והכוכבים בערו באור בתודעתו, עצומים וחסרי מורא, בוהקים בינות לקור ולחשכה.

לעיניו של כל מי שהיה מסתכל, היה נראה שהילד עמד לבדו במסדרון המואר באור העמום, עוטה את החיוך המוזר הזה.

משום שבלטריקס והנחש הכרוך על צווארה הוסתרו על ידי גלימת ההיעלמות, אחת משלושת אוצרות המוות, אשר נאמר שהיא מסוגלת להחביא את לובשה מפני מבטו של המוות עצמו. החידה לה אבד הפיתרון, אותו הארי גילה מחדש.

והארי ידע, כעת, שההסתרה של הגלימה הייתה יותר מאשר השקיפות הפשוטה של הנגזה, שהגלימה הסתירה אותו ולא רק הפכה אותו לבלתי נראה, לא ניתן לראייה כמו ת'סטרלים לאלה שלא ראו מוות. והארי גם ידע שהיה זה דם ת'סטרלים שבו צוייר הסמל בתוך הגלימה, שכבל אל הגלימה את החלק הזה מכוחו של המוות, שאיפשר לגלימה להתמודד עם הסוהרסנים כשווה להם ולחסום אותם. זה הרגיש כמו ניחוש, אך עם זאת ניחוש בטוח, הידע מגיע ממנו ברגע שפתר את החידה.

בלטריקס עדיין הייתה שקופה מתחת לגלימה, אבל לא מוסתרת מפני הארי, הוא ידע שהיא נמצאת שם, ברורה לעיניו כמו ת'סטרל. משום שהארי רק השאיל את גלימתו, לא מסר אותה; והוא הבין והיה אדון לאוצר המוות הזה, שעבר בירושה בשושלת פוטר.

הארי הביט ישירות באישה הבלתי נראית, ושאל, "האם הסוהרסנים יכולים להגיע אלייך, בלה?"

"לא", אמרה האישה בקול רך ומלא פליאה, ואז, "אבל אדוני... אתה..."

"אם תאמרי משהו מטופש, זה ירגיז אותי", אמר הארי בקור. "או שמא את תחת הרושם שאקריב את עצמי למענך?"

"לא, אדוני", ענתה המשרתת של אדון האופל, נשמעת מבולבלת, ואולי גם מתרשמת.

"עקבי אחריי", אמרה הלחישה הקרה של הארי.

והם המשיכו במסעם מטה, בעוד אדון האופל שולח את ידו אל הנרתיק שלו, ומוציא עוגייה, ואוכל אותה. אם בלטריקס הייתה שואלת, הארי היה אומר שזה בשביל השוקולד, אבל היא לא שאלה.

הקוסם הזקן צעד בחזרה בינות להילאים, עופות-החול הכסוף והאדום-זהוב בעקבותיו.

"אתה - " אמיליה החלה להרעים.

"הם העלימו את הפטרונוסים שלהם," אמר דמבלדור. לא נראה שהקוסם הזקן הרים את קולו אבל מילותיו הרגועות דרסו איכשהו את אלה שלה. "איני יכול למצוא אותם כעת."

אמיליה חרקה בשיניה, והשהתה כמה הערות של ביקורת חריפה, ופנתה אל קצינת הקשר. "אמרי לחדר המצב לשאול את הסוהרסנים שוב האם הם יכולים למצוא את בלטריקס בלק."

מומחית הקשר דיברה אל המראה שלה לרגע, וכמה שניות לאחר הרימה את מבטה, מופתעת. "לא -"

אמיליה החלה לקלל באלימות בתודעתה.

"- אבל הם יכולים לראות בקומות התחתונות מישהו נוסף שאיננו אסיר."

"טוב!" נבחה אמיליה. "אמרי לסוהרסן שתריסר מבני מינו מורשים להיכנס לאזקבאן וללכוד את מי שזה לא יהיה ואת כל מי שבחברתו! ואם הם רואים את בלטריקס בלק, הם רשאים לנשק מיד!"

אמיליה פנתה וירתה מבט זועם לעבר דמבלדור, מאתגרת אותו להתווכח; אבל הקוסם הזקן רק הביט בה בעצב מה, ולא אמר דבר.

ההילאי מקאסטר סיים לדבר עם הגופה שריחפה מחוץ לחלון ולהעביר את הפקודות של המנהלת.

הגופה חייכה חיוך של מוות שכמעט גרם לו לאבד שליטה בגפיו, ואז ריחפה מטה.

זמן קצר לאחר מכן, תריסר סוהרסנים עלו מהבור המרכזי של אזקבאן ופנו החוצה, לעבר החומות של מבנה המתכת העצום שהתנשא מעליהם.

דרך החורים שנקבעו בתחתית אזקבאן, האפלים שביצורים נכנסו והחלו את צעדת האימה שלהם.